

"মৰমৰ সন্তানসকল – এজন পিতাই হৈছে দুখ-হতাঁ সুখ-কৰ্তা, তেৱেঁই তোমালোকৰ সকলো দুখ দূৰ কৰে, মানুহে কাৰো দুখ দূৰ কৰিব নোৱাৰে"

প্ৰশ্ন: বিশ্বত অশান্তিৰ কাৰণ কি? শান্তি কেনেকৈ স্থাপন হ'ব?

উত্তৰ: বিশ্বত অশান্তিৰ কাৰণ হ'ল অনেক ধৰ্ম। কলিযুগৰ অন্তত যেতিয়া বিভিন্নতাহয় তেতিয়া অশান্তি হয়। পিতা আহি এক সত্য ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে। তেতিয়া তাত শান্তি হৈ যায়। তোমালোকে বুজিব পাৰা যে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্যত শান্তি আছিল। পবিত্ৰ ধৰ্ম, পবিত্ৰ কৰ্ম আছিল। কল্যাণকাৰী পিতাই আকৌ সেই নতুন সৃষ্টি ৰচি আছে। তাত অশান্তিৰ নাম নাথাকে।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই বহি আত্মিক সন্তানসকলক বুজাইছে, আত্মিক পিতাকে জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। এই কথা সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে। বস্তুত বহুত সমাজকৰ্মী আছে, তেওঁলোকৰ মিটিং (সভা) হৈ থাকে। বস্তুত বিশেষকৈ য'ত মিটিং হয় তাৰ নাম হ'ল "ভাৰতীয় বিদ্যা ভৱন"। এতিয়া বিদ্যা হ'ল দুই প্ৰকাৰৰ। এটা হ'ল পাৰ্থিৱ যিটো স্কুল কলেজত দিয়া হয়। আজিকালি তাকে বিদ্যা ভৱন বুলি কোৱা হয়। নিশ্চয় তাত কিবা বেলেগ বস্তু আছে। আচলতে বিদ্যা কাক কোৱা হয়, সেয়া মানুহে নাজানেই। এয়াতো আত্মিক বিদ্যা ভৱন হ'ব লাগে। জ্ঞানক বিদ্যা বুলি কোৱা হয়। পৰমপিতা পৰমাত্মা হ'ল জ্ঞানৰ সাগৰ। কৃষ্ণক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা নহ'ব। শিৱবাবাৰ মহিমা বেলেগ, কৃষ্ণৰো মহিমা বেলেগ। ভাৰতবাসী মুৰ্ছিত হৈ পৰিছে। কৃষ্ণক গীতাৰ ভগৱান বুলি ভাবি বহি আছে সেয়েহে বিদ্যা ভৱন আদি খুলি থাকে। একো বুজি নাপায়। বিদ্যা হ'ল গীতাৰ জ্ঞান। একমাত্ৰ এজন পিতাৰহে সেই জ্ঞান আছে। যাক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়, যাক মানুহে নাজানেই। ভাৰতবাসীৰ ধৰ্মশাস্ত্ৰ আচলতে এখনেই – সৰ্ব শাস্ত্ৰৰ ভিতৰত শিৰোমণি ভগৱত গীতা। এতিয়া ভগৱান বুলি কাক কোৱা হ'ব? সেই কথাও এতিয়া ভাৰতবাসীয়ে বুজি নাপায় তেওঁলোকে কৃষ্ণক ভগৱান বুলি কৈ দিয়ে নতুবা ৰামক নহ'লে নিজকে পৰমাত্মা বুলি কৈ দিয়ে। এতিয়াতো সময়ো তমোপ্ৰধান, ৰাৱণ ৰাজ্য নহয় জানো।

তোমালোক সন্তানসকলে যেতিয়া কাৰোবাক বুজোৱা তেতিয়া ক'বা "শিৱ ভগৱানুবাচ"। প্ৰথমতে এইটো বুজক যে জ্ঞানৰ সাগৰ হৈছে এজনেই পৰমপিতা পৰমাত্মা, যাৰ নাম হৈছে শিৱ। শিৱৰাত্ৰিও উদযাপন কৰে, কিন্তু ইয়াৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। নিশ্চয় শিৱ আহিছিল সেইকাৰণে ৰাত্ৰি পালন কৰে। শিৱ কোন - এয়াও নাজানে। পিতাই কৈছে ভগৱানতো সকলোৰে এজনেই। সকলো আত্মা ভাই-ভাই হয়। আত্মাসকলৰ পিতা এজনেই পৰমপিতা পৰমাত্মা, তেওঁকেই জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হ'ব। দেৱতাসকলৰ এই জ্ঞান নাই। কি জ্ঞান? ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান কোনো মানুহৰে নাই। এনেকৈ কয়ো যে প্ৰাচীন ঋষি-মুনি সকলেও নাজানিছিল। "প্ৰাচীন" শব্দৰ অৰ্থও নাজানে। সত্যযুগ-ত্ৰেতা হৈছে প্ৰাচীন। সত্যযুগ হৈছে নতুন সৃষ্টি তাততো ঋষি-মুনি নাছিলেই। এই ঋষি-মুনি আদি সকলো পাছত আহিছে। তেওঁলোকেও এই জ্ঞান নাজানে, নেতি-নেতি (নাজানো-নাজানো) বুলি কৈ দিয়ে। তেওঁলোকেই যদি নাজানে ভাৰতবাসী যি তমোগুণী হৈ গ'ল, তেওঁলোকে কেনেকৈ জানিব পাৰিব?

এই সময়ত বিজ্ঞানৰ অহংকাৰো কিমান বেছি। এনেকৈ ভাবে যে এই বিজ্ঞানৰ দ্বাৰা ভাৰত স্বৰ্গ হৈ গ'ল। ইয়াক মায়াৰ পাম্প বুলি কোৱা হয়। "ফল অফ পাম্প"ৰ এখন নাটকো আছে। এনেকৈ কয়ো যে এই সময়ত ভাৰতৰ পতন হয়। সত্যযুগত উত্থান, এতিয়া পতন। এয়া কোনো স্বৰ্গ নহয়। এয়াতো হ'ল মায়াৰ পাম্প, এইখনৰ অন্ত হ'বই। মানুহে ভাবে - বিমান আছে, ডাঙৰ ডাঙৰ মহল, বিজুলী বাতি আছে - এইখনেই স্বৰ্গ। কোনোবা মৰিলে কয় স্বৰ্গবাসী হ'ল। ইয়াৰ পৰাও বুজি নাপায় যে স্বৰ্গলৈ গ'ল মানে নিশ্চয় স্বৰ্গ আন ক'ৰবাত আছে। এয়া হ'ল ৰাৱণৰ পাম্প, বেহদৰ পিতাই স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰি আছে। এয়া হৈছে মায়া আৰু ঈশ্বৰৰ, আসুৰী সৃষ্টি আৰু ঈশ্বৰীয় সৃষ্টিৰ যুদ্ধৰ সময়। এইটোও ভাৰতবাসীক বুজাব লাগে। এতিয়া বহুত দুখ হ'বলগীয়া আছে। অপাৰ দুখ হ'ব। স্বৰ্গতো হয় সত্যযুগত। কলিযুগত হ'ব নোৱাৰে। পুৰুষোত্তম সংগম যুগ কাক কোৱা হয় এয়াও কোনেও নাজানে। এয়াও পিতাই বুজাইছে যে জ্ঞান হ'ল দিন, ভক্তি হ'ল ৰাতি। আন্ধাৰত হাবাখুৰি খাই থাকে। ভগৱানক পাবলৈ কিমান বেদ-শাস্ত্ৰ আদি পঢ়ে। ব্ৰহ্মাৰ দিন আৰু ৰাতি মানে ব্ৰাহ্মণসকলৰ দিন আৰু ৰাতি। তোমালোক হ'লা সঁচা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ, তেওঁলোক হ'ল কলিযুগী কোষ বংশাৱলী (জন্মগত) ব্ৰাহ্মণ। তোমালোক হ'লা পুৰুষোত্তম সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ। এই কথাবোৰ অন্য কোনেও নাজানে। এই কথাবোৰ যেতিয়া বুজিব তেতিয়া বুদ্ধিত উদয় হ'ব যে আমি কি কৰি আছে। ভাৰত সত্যোপ্ৰধান আছিল, যাক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। তেনেহ'লে

নিশ্চয় এইখন নৰক, সেই কাৰণেতো নৰকৰ পৰা স্বৰ্গলৈ যায়। তাত শান্তিও আছে, সুখো আছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য নহয় জানো। তোমালোকে বুজাব পাৰা - মানুহৰ বুদ্ধি কেনেকৈ কম হ'ব পাৰে? অশান্তি কেনেকৈ কম হ'ব পাৰে? পুৰণি সৃষ্টি কলিযুগত অশান্তি আছেই। নতুন সৃষ্টিতহে শান্তি হয়। স্বৰ্গত শান্তি আছে নহয় জানো। তাকে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম বুলি কোৱা হয়। হিন্দু ধৰ্ম হ'ল এতিয়াৰ, ইয়াক আদি সনাতন ধৰ্ম বুলি ক'ব নোৱাৰি। এয়াতো হিন্দুস্থানৰ নাম অনুসৰি হিন্দু বুলি কয়। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। তাত কমপ্লিট (সম্পূৰ্ণ) পবিত্ৰতা, সুখ, শান্তি, হেল্থ (স্বাস্থ্য), ৱেল্থ (সম্পত্তি) আদি সকলো আছিল। এতিয়া মিনতি কৰে - আমি পতিত, হে পতিত পাৱন আহক। এতিয়া প্ৰশ্ন হ'ল পতিত-পাৱন কোন? কৃষ্ণকতো ক'ব নোৱাৰি। পতিত-পাৱন পৰমপিতা পৰমাত্মাহে জ্ঞানৰ সাগৰ। তেৱেঁই আহি পঢ়ায়। জ্ঞানক অধ্যয়ন বুলি কোৱা হয়। সকলো গীতাৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। এতিয়া তোমালোকে প্ৰদৰ্শনী, মিউজিয়াম আদি বনোৱা কিন্তু এতিয়ালৈকে বি. কে.ৰ অৰ্থ বুজি নাপায়, কিবা নতুন ধৰ্ম বুলি ভাবে। শুনে, একো বুজি নাপায়। পিতাই কেছে একেবাৰে তমোপ্ৰধান পাথৰ বুদ্ধিৰ হৈ পৰিছে। আজিকালি বিজ্ঞান গৰ্বিতো বহুত হৈ গৈছে, বিজ্ঞানৰ দ্বাৰাই নিজৰ বিনাশ কৰি লয়, তেন্তে পাথৰ বুদ্ধি বুলিয়েই ক'ব লাগিব নহয় জানো। পাৰস বুদ্ধিৰ বুলি জানো কোৱা হ'ব। বোমা আদি তৈয়াৰ কৰে নিজৰেই বিনাশৰ কাৰণে। এনেকুৱা নহয়, শঙ্কৰে বিনাশ কৰায়। নহয়, এওঁলোকে নিজেই বিনাশৰ কাৰণে সকলো তৈয়াৰ কৰিছে। কিন্তু তমোপ্ৰধান পাথৰ বুদ্ধি হোৱাৰ কাৰণে বুজি নাপায়, যিবিলাক বনায় সেয়া এই পুৰণা সৃষ্টি বিনাশৰ কাৰণে। বিনাশ হ'লেহে আকৌ নতুন সৃষ্টিৰ জয়জয়কাৰ হ'ব। তেওঁলোকে ভাবে খ্ৰীস্টকলৰ দুখ কেনেকৈ দূৰ কৰা যায়? কিন্তু মানুহে জানো কাৰোবাৰ দুখ দূৰ কৰিব পাৰে। দুখ-হৰ্তা সুখ-কৰ্তা এজন পিতাহে হয়। দেৱতাসকলকো কোৱা নহয়। কৃষ্ণও হৈছে দেৱতা। ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰি। এইটোও বুজি নাপায়। যিসকলে বুজিছে তেওঁলোকে ব্ৰাহ্মণ হৈ আনকো বুজাই থাকে। যিসকল ৰাজ্য পদধাৰী বা আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ তেওঁলোক ওলাই আহে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ স্বৰ্গৰ মালিক কেনেকৈ হ'ল, কি কাম কৰিলে যে বিশ্বৰ মালিক হ'ল? এই সময়ত কলিযুগৰ অন্তত অনেক ধৰ্ম আছে সেয়ে অশান্তি হয়। নতুন সৃষ্টিত এনেকুৱা নহয়। এতিয়া এয়া হ'ল সংগম যুগ, যেতিয়া পিতা আহি ৰাজযোগ শিকায়। পিতাইহে কৰ্ম-অকৰ্ম-বিকৰ্মৰ জ্ঞান শুনায়। আত্মাই শৰীৰ ধাৰণ কৰি কৰ্ম কৰিবলৈ আহে। সত্যযুগত যি কৰ্ম কৰে সেয়া অকৰ্ম হৈ যায়। তাত বিকৰ্ম নহয়। দুখ নহয়। কৰ্ম, অকৰ্ম, বিকৰ্মৰ গতি অন্তত পিতাই আহি শুনায়। মই এওঁৰ (ব্ৰহ্মা) শৰীৰত বহুত জন্মৰ অন্তৰো অন্তত আছোঁ। এই ৰথত প্ৰৱেশ কৰো। অকালমূৰ্ত আত্মাৰ এয়া হৈছে ৰথ। মাত্ৰ অকাল অমৃতসৰতেই নহয়, সকলো মনুষ্যৰ অকাল আসন আছে। আত্মা হ'ল অকালমূৰ্ত। এই শৰীৰে কথা কয় লৰচৰ কৰে। অকাল আত্মাৰ এইয়া চৈতন্য আসন। অকালমূৰ্ত সকলোৱে হয় বাকী এই শৰীৰক কালে খায়। আত্মা হ'ল অকাল, আসন শেষ হৈ যায়। সত্যযুগত আসন (শৰীৰ) বহুত নাথাকে। এই সময়ত কোটি কোটি আত্মাৰ আসন আছে। আত্মাক অকাল বুলি কোৱা কয়। আত্মাহে তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হয়। মইতো এভাৰ (সদায়েই) সতোপ্ৰধান পবিত্ৰ হওঁ। যদিও প্ৰাচীন ভাৰতৰ যোগ বুলি কয় পিছে তেওঁলোকে ভাবে যে সেয়া কৃষ্ণইহে শিকাইছিল। গীতাকে থগুন কৰি দিলে। জীৱন কাহিনীত নাম সলাই দিলে। পিতাৰ সলনি পুত্ৰৰ নাম দি দিলে। শিৱৰাত্ৰি পালন কৰে কিন্তু তেওঁ কেনেকৈ আহে সেইটো নজানে। শিৱ হৈছেই পৰম আত্মা। তেওঁৰ মহিমা একেবাৰে বেলেগ। আত্মাসকলৰ মহিমাও বেলেগ। সন্তানসকলে এইটো জানে যে ৰাধা-কৃষ্ণই হৈছে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ যুগল ৰূপকে বিষ্ণু বুলি কোৱা হয়। পাৰ্থক্যতো একো নাই। বাকী 4 খন হাতৰ, 8 খন হাতৰ কোনো মানুহ নাথাকে। দেৱীসকলক কিমান হাত দি দিছে। বুজাবলৈ সময় লাগে।

পিতাই কয় - মই হৈছোৱেই দৰিদ্ৰ নিবাসী। তেতিয়াই আহো যেতিয়া ভাৰত দুখীয়া হৈ যায়। ৰাহুৰ গ্ৰহণ লাগি যায়। বৃহস্পতিৰ দশা আছিল, এতিয়া ৰাহুৰ গ্ৰহণ ভাৰততেই নহয় গোটেই বিশ্বতে, সেইকাৰণে পিতা আকৌ ভাৰতলৈ আহে, আহি নতুন সৃষ্টি স্থাপনা কৰে, যাক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। ভগৱানুবাচ - মই তোমালোকক ৰজাৰো ৰজা, ডবল মুকুটধাৰী স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলো। পাঁচ হাজাৰ বছৰ হ'ল তেতিয়া আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। এতিয়া সেয়া নাই। তমোপ্ৰধান হৈ গ'ল। পিতাই নিজেই নিজৰ অৰ্থাৎ ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ পৰিচয় দিছে। তোমালোকৰ ওচৰলৈ প্ৰদৰ্শনী, মিউজিয়ামলৈ ইমান আহে, কিন্তু বুজি পায় জানো। বহুতৰ মাজত কোনোবাইহে বুজি ক'চ (সম্প্ৰাধিক পাঠ্যক্ৰম) কৰে। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক জানে। ৰচয়িতা হ'ল বেহদৰ পিতা। তেওঁৰ পৰা বেহদৰ সম্পত্তি পোৱা যায়। এই জ্ঞান পিতাইহে দিয়ে। ৰাজ্য পোৱাৰ পাছত তাত জ্ঞানৰ দৰকাৰ নাথাকে। নতুন সৃষ্টি স্বৰ্গক সংগতি বুলি কোৱা হয়, পুৰণি সৃষ্টি নৰকক দুৰ্গতি বুলি কোৱা হয়। পিতাই বহুত ভালকৈ বুজায়। সন্তানসকলেও এনেকৈ বুজাব লাগে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ দেখুৱাব লাগে। এয়া বিশ্বত শান্তি স্থাপন হৈ আছে। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ ফাউণ্ডেছন (আধাৰ) নাই যিটো পিতাই স্থাপনা কৰি আছে। দেৱতাসকলৰ পবিত্ৰ ধৰ্ম, পবিত্ৰ কৰ্ম আছিল। এতিয়া এয়া হৈছেই বিকাৰী ৱৰ্ল্ড (বিশ্ব)। নতুন সৃষ্টিক কোৱা হয় ৱাইচলেছ ৱৰ্ল্ড (নিৰ্বিকাৰী বিশ্ব), শিৱালয়। এতিয়া বুজাব লাগে যাতে বেচেৰাহঁতৰো কিবা কল্যাণ হয়। পিতাকেই কল্যাণকাৰী বুলি কোৱা হয়। তেওঁ আহেই পুৰুষোত্তম সংগম যুগত। কল্যাণকাৰী যুগত কল্যাণকাৰী পিতা আহি সকলোৰে

কল্যাণ কৰে। পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰিৱৰ্তন কৰি নতুন সৃষ্টি স্থাপনা কৰে। জ্ঞানৰ পৰা সংগতি হয়। ইয়াৰ ওপৰত সদায় সময় উলিয়াই বুজাব পাৰা। ক'বা, ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ কথা আমিহে জানো। এয়া গীতাৰ এপিচ'ড (আখ্যান) চলি আছে য'ত ভগৱান আহি ৰাজযোগ শিকাইছে। ডবল মুকুটধাৰী কৰি তুলিছে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণো ৰাজযোগৰ দ্বাৰা এনেকুৱা হৈছে। এই পুৰুষোত্তম সংগম যুগত পিতাৰ পৰা ৰাজযোগ শিকে। পিতাই সকলো কথা কিমান সৰলকৈ বুজায়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) ৰাজযোগৰ অধ্যয়ন হ'ল চ'ৰ্স অফ ইনকাম (উপাৰ্জনৰ উৎস) কিয়নো ইয়াৰ দ্বাৰাহে আমি ৰজাৰো ৰজা হওঁ। এই আত্মিক পঢ়া নিতৌ পঢ়িব লাগে আৰু আনকো পঢ়াব লাগে।

(2) সদায় যাতে এইটোনিচা থাকে যে আমি ব্ৰাহ্মণসকল সঁচা মুখ-বংশাৱলী হওঁ, আমি কলিযুগৰ ৰাতিৰ পৰা ওলাই দিনলৈ আহিলো, এয়া হ'ল কল্যাণকাৰী পুৰুষোত্তম যুগ, ইয়াত নিজৰ আৰু সকলোৰে কল্যাণ কৰিব লাগে।

বৰদান: ধৰণী (স্থান, পৰিৱেশ), স্পন্দন (পাত্ৰ অৱস্থা) আৰু কাল চাই সত্য জ্ঞানক প্ৰত্যক্ষ কৰোঁতা নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) হোৱা
পিতাৰ এই নতুন জ্ঞান, সত্য জ্ঞান হয়, এই নতুন জ্ঞানৰ দ্বাৰাই নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা হয়, এইটো অথৰিটি (কৰ্তৃত্ব) আৰু নিচা স্বৰূপত ইমার্জ (উদয়) হ'ব লাগে কিন্তু ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে কোনোবা অহা মাত্ৰকে নতুন জ্ঞানৰ নতুন কথা শুনাই বিবুদ্ধিত পেলাই দিবা। ধৰণী (পৰিৱেশ), স্পন্দন (পাত্ৰৰ অৱস্থা) আৰু সময় চাই জ্ঞান দিয়াটোহে জ্ঞানীজনৰ লক্ষণ। আত্মাৰ ইচ্ছা, স্পন্দন লক্ষ্য কৰা, পৰিৱেশ তৈয়াৰ কৰা কিন্তু সত্যতাৰ নিৰ্ভৰতা শক্তি যাতে নিশ্চয় থাকে, তেতিয়াহে সত্য জ্ঞান প্ৰত্যক্ষ কৰিব পাৰিবা।

স্লোগান: 'মোৰ' বুলি কোৱা মানে সৰু কথাকো ডাঙৰ কৰা, 'তোমাৰ' বুলি কোৱা মানে পাহাৰৰ নিচিনা কথাও কপাহৰ দৰে কৰি দিয়া।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!